

Ο ΛΙΑΚΟΣ

Ο Λιάκος είναι ξακουστός
στον Όλυμπο στους κλέφτες
είν' όλος φλόγα και φωτιά
κι έχει καρδιά μεγάλη
έχει και άλογο γερό
άλογο που μιλάει.
Μαύρο είναι το χρώμα του
και «Μαύρος» τ' όνομά του
το βήμα τ' είναι πήδημα
στο τρέξιμο πετάει.
Του Λιάκου τούλθε μήνυμα
κι ένα κακό χαμπάρι
του πήραν τη γυναίκα του
οι Τούρκοι αρβανίτες
κι όλοι την εξανάγκαζαν
και την συχνορωτούσαν.
«Λιάκαινα δεν παντρεύεσαι
Τούρκον άνδρα να πάρης;»
Η Λιάκαιν' αποκρίθηκε
και με θυμό του λέγει:
«Κάλλιο να ιδώ το αίμα μου
στη γη να κοκκινίση
παρά να ιδώ τα νιάτα μου
Τούρκος να τα φιλήση».

Ο Λιάκος όταν άκουσε
το λυπηρό χαμπάρι
απ' το θυμό του άφρισε
και τ' άρματα τ' αρπάζει.
Σκύφτει στ' αφτί τ' αλόγου του
και μυστικά του λέει:
Δύνασαι Μαύρε μ' δύνασαι
να βγάλης την κυρά μου,
μεσ' από χέρνια τούρκικα
κι από τους Αρβανίτες;
Ο Λιάκος τον ξαναρωτά
και παίρνει απάντησίν του:
Δύναμ' αφέντη μ' δύναμαι
να βγάλω την κυρά σου
Τιμάρι κάνε μου συχνό
κι αύξησε την τροφή μου
και δώσε μου την τόλμη σου
να εμπώ στους Αρβανίτες.
Καλά σελών(ει) τον Μαύρο του
κι αμέσως καρβαλάει.
Κι ο Λιάκος εγιουρούστηκε
μέσα στους Αρβανίτες
απ' τον τσαμπά την άρπαξε
στα κάπουλα την ρίχνει.

Από το βιβλίο « Η Ραψάνη και η γειτονική προς αυτήν περιοχή του Κάτω Ολύμπου,
Γ.Χ.Παρίση,

Ο Λιάκος είναι Κλεφτοαρματωλός του Ολύμπου (1770-1804) παιδιά του οποίου
είναι ο Μήτρος και ο Νικόλαος Λιακόπουλος, όπως επιβεβαιώνεται από τα λόγια του
εγγονού του Επαμεινώνδα, γιου του Μήτρου Λιακόπουλου, σε μια αίτηση του (1865)
προς την Επιτροπήν επί των Εκδουλεύσεων του Ιερού Αγώνος, όπου αναφέρει: «ο
πάππος μου Λιάκος, καπετάνιος εν Ολύμπω, πολλάκις επολέμησεν κατά των
Τούρκων, αλλά επί τέλους αυτός μεν εφονεύθη υπ' αυτών, η δε οικογένειά του
ηχμαλωτίσθη»

Είναι γνωστό άλλωστε το τοπωνύμιο «Στ' Λιάκ' τ' 'ν Τρύπα», στο Βορειοδυτικό
μήμημα της Ραψάνης γνωστό και με την ονομασία ως σπήλαιο Βρυσλιού, το οποίο
πιθανόν να αποτελούσε το κρησφύγετο του.